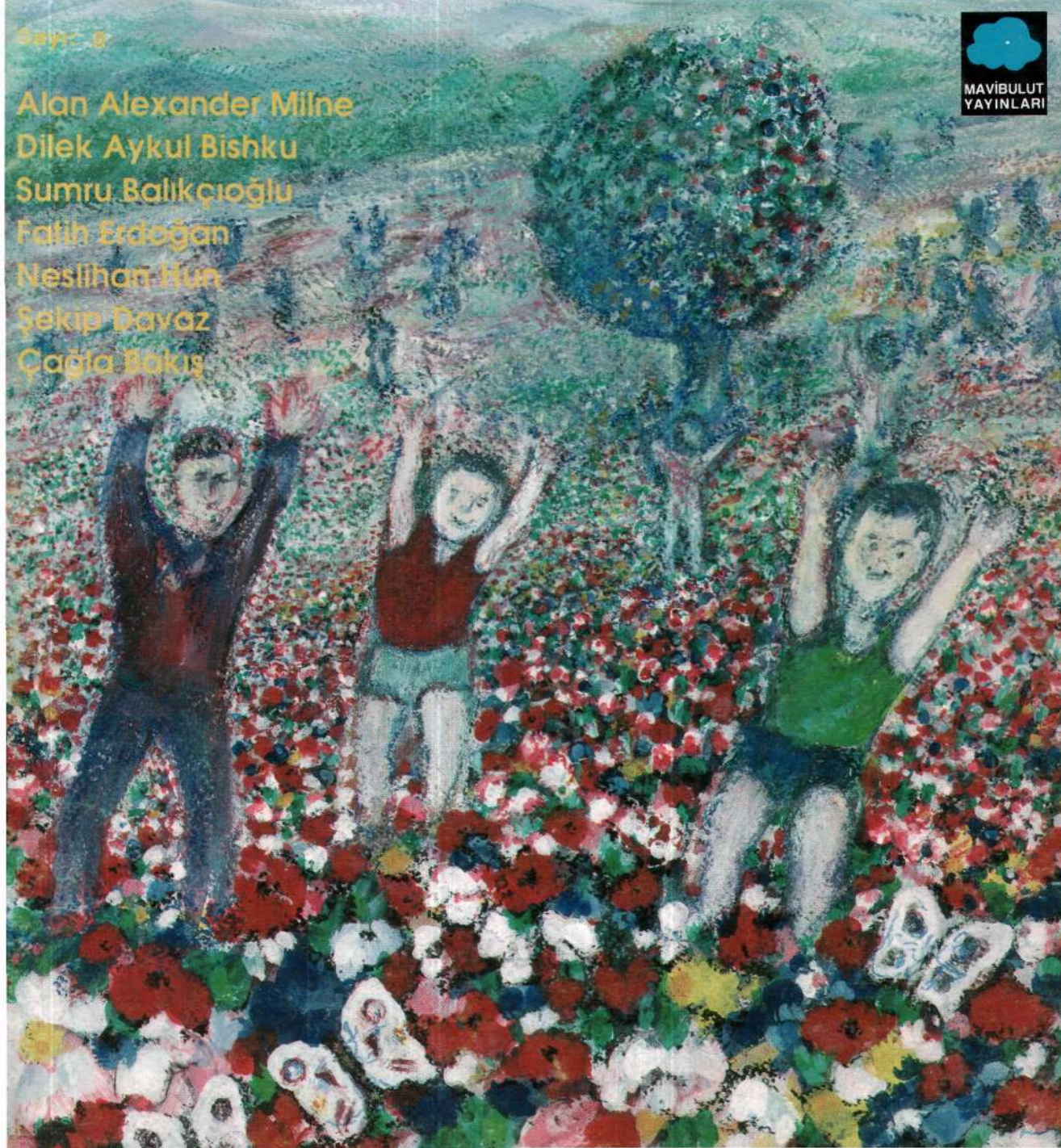

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 8

Alan Alexander Milne
Dilek Aykul Bishku
Sumru Balıkcıoğlu
Fatih Erdoğan
Neslihan Hun
Şekip Davaz
Çağla Bakır

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 8

SONBAHAR 1991

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Yayın Kurulu:

Editör: Fatih Erdoğan

Editör Yardımcısı: Aslı Özer

Abone Servisi: Neslihan Hun

Dağıtım Sorumlusu: Soner Erdoğan

Yönetim Yeri: MAVİBULUT YAYINLARI

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

Baskı: Orhan Ofset Basımevi

Tel: 554 86 27 - 575 30 92

Yazışmalar: Posta Kutusu 607

Şirkeci 34435 İstanbul

İki ayda bir çıkar. Fiyatı: 10.000 TL.

Yıllık abone bedeli (1992 yılı için 6 sayı): 60.000 TL.

(Yurtdışı: DM 45)

Abonelik başvurulmuş, başvurunun yapıldığı yılın başından o yılın sonuna kadar geçerli olacak şekilde işleme konulur.

Kapak: İsmail Kaya

Merhaba!

İşte yine birlikteyiz. **KIRMIZIFARE** 8. sayısıyla ikinci yılını doldurdu. Ve artık üç ayda bir yerine iki ayda bir gelecek evlerinize.

Dergimizin içinde abonelik yenileme formu, armağan abonelik formu, bulmaca kartı, bedava tişört kartı ve 1992 takviminizi bulacaksınız.

Bir deee, doldurup bize göndereceğinizi umduğumuz **KIRMIZIFARE** anket formu var! Bu anket formuyla siz sevgili okurlarımızın

KIRMIZIFARE hakkındaki düşüncelerini, beklentilerini ve önerilerini öğrenmeyi amaçladık. Anketi doldurup gönderirseniz arkadaşlığımızın

daha sıcak olacağına inanıyoruz.

Edebiyat dolu bir yıl dileriz.

KIRMIZIFARE

Öyle Açtım ki	<i>Sumru Balıkçioğlu</i>	3
Park, Peri ve Belediye Başkanı	<i>Dilek Aykul Bishku</i>	4
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri	<i>A.Alexander Milne</i>	8
Kardanadam ve Güneş.....	<i>Şekip Davaz</i>	14
Bir Çöp Kutusunun Dört Mevsimi.....	<i>Neslihan Hun</i>	16
Masal Çorbası.....	<i>Fatih Erdoğan</i>	19
Gece Cini.....	<i>Çağla Bakış</i>	21
Bir Kitap Bir Yazar.....		29
Bir Sözcük Bin Sözcük.....		31
Biz Bize.....		32

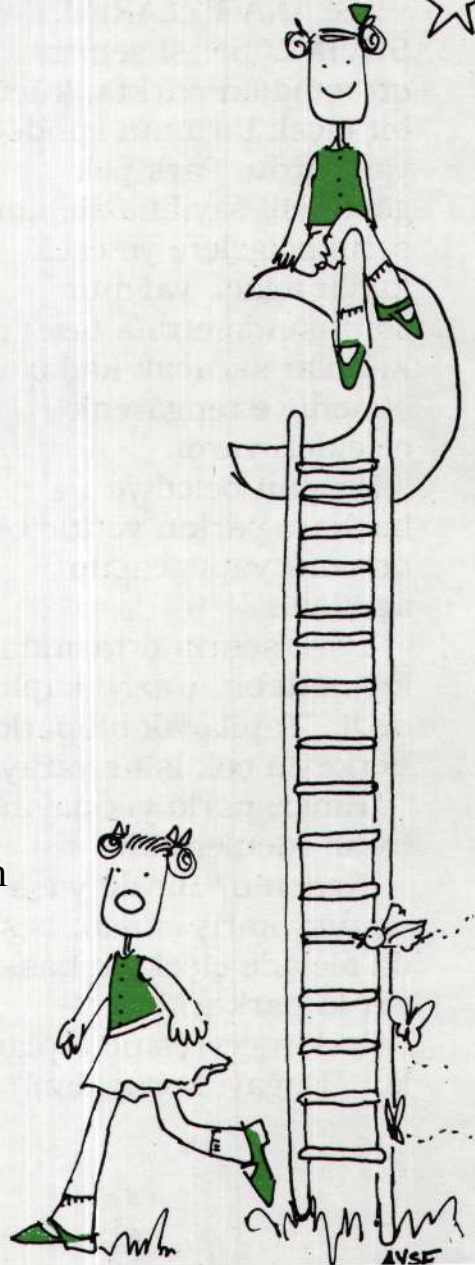
Öyle Açtım ki

Sumru Balıkçioğlu

Öyle açtım ki
Dayanamadım
Güneşi çaldım
Dilim yandı

Öyle aç, öyle açtım ki
Dayanamadım
Isırdım bir lokmacık aydan
İnanmazsanız gökyüzüne bakın

Resim: Ayşe Çınaroğlu

Park, Peri ve Belediye Başkanı

Dilek Aykul Bishku

Resimler: *Betül Sayın*

ASLANAĞIZLARININ SEVİMLİ perisi şehrin ortasındaki parkta, küçük bir çiçek tarhının içinde yaşıyordu. Park pek gösterişli sayılmazdı, ama serin gölgelere yetecek kadar ağacı, yağmur sonrasında etrafa taze kokular saçacak kadar çimeni ve rengârenk çiçekleri vardı.

Bir gün belediye başkanı parkın yerine bir otopark yapılacağını açıkladı.

"Park şehrin ortasında kıymetli bir araziye kaplıyor," dedi. "Yapılacak otopark herkesin çok işine yarayacak."

"Hayır, parkı yıkmayın," diye itiraz edenler oldu.

"Neden o? Bir iki yaşlı ağaç, üç dört karış çimen, beş altı da alelade çiçekten başka ne var ki parkta?"

Parkın çevresine toplananlar, "Doğayı koruyalım!" diye

bağıştılar.

"Hadi canım," diye cevap verdi belediye başkanı, "parkta nesli tükenen kaplanlar mı var, nadide papağanlar mı? Kimse, ne korunmaya değer bir fil gördü orada, ne de bir pelikan. Altı üstü birkaç sincap; onların da bini bir para."

"Ama ağaçlar var, çiçekler var," diye itiraz etti parkta toplanan kalabalık.

"Duyan da, eşi bulunmaz tropikal çiçeklerden söz ediyorsunuz sanır," diye söylendi belediye başkanı. "Birkaç demet tozlu aslanağzı o kadar."

Bu sözler, gizlendiği yerden olup biteni izleyen aslanağzı perisinin öfkeden kıpkırmızı kesilmesine neden oldu.

"Parkımızı istiyoruz!" diye bağırdı çocuklar.

Belediye başkanı, "iyi ya, biz de otopark yapacağız buraya; ha park, ha otopark ne farkı var? Hah, hah, hah!" diye güldü. Hazırcevaplığından pek hoşnut kalmıştı anlaşılan. Sonra da sert bir sesle ekledi. "İnşaat yarın başlayacak.- Yapabileceğiniz hiçbir şey yok, haydi evlerinize dönün."

Parkta toplananlar bir süre kendi aralarında öfkeli öfkeli konuştuktan sonra çaresizlik içinde dağıldılar.

Aslanağzılarının sevimli perisi yaprakların üzerinde tepinerek, "Ben ona gösteririm!" diye bağırdı ve akşamı beklemeye koyuldu. Karanlık basıp, ay gökyüzünde gümüş bir tepsi gibi parlamaya başladığında yavaşça çiçeklerin arasından havalandı ve doğruca belediye

başkanının evine uçtu. Pencereden içeri bakarak elindeki sihirli değneği havada üç kez salladı. Sonra da yüzünde şeytanca bir gülümseme ile parka döndü.

Belediye başkam gün doğarken uyandı ve kendisini parkın ortasında bularak şaşırdı.

"Allah Allah, nasıl geldim ben buraya? Saat kaç acaba?" diyerek köstekli saatini çıkarmak üzere elini cebine götürdü. Fakat parmakları yeleşinin pahalı keten kumaşı yerine yumuşacık, kahverengi bir kürke değdi. "Bu da nesi?" Ellerini kaldırıp baktı, ayaklarını inceledi.

Dehşet içinde parkın ortasındaki havuza koştu ve görüntüsüne bakmak için suya eğildi. Suda kocaman parlak kuyruklu, sevimli mi sevimli bir sincabın aksini gördü: "Olamaz, bu ben değilim. Hayır!" diye bağırarak üzereydi ki yanında ikinci bir sincap belirdi. İkinci sincap gözlerinde yaşlarla, "Hadi gel kocacığım," dedi. "Veda kahvaltısı için arkadaşlarımıza katılalım."

Belediye başkanı parkın ortasına toplanmış kalabalığı o

zaman fark etti. Yaşlı çınar ağacının altına çeşitli fındıklar, yapraklar ve kök parçaları ile dolu büyük bir sofra kurulmuştu. Kalabalığın içinde sincaplar, fındık fareleri, solucanlar, türlü biçimde kuşlar, gri bir tavşan ailesi, anlar, böcekler ve hattâ kör bir köstebek bile vardı.

Yemyeşil bir peygamber böceği ellerini havaya kaldırarak, "Haydi dostlarım," dedi. "Evimizdeki son kahvaltımızı beraberce yapalım ve gelecekte şansımızın daha iyi olması için dua edelim."

Bebek bir sincap, minicik sarsak adımlarla belediye başkanının yanına geldi ve zıplayıp kucığına tırmandı.

"Neden evimizi yıkıyorlar baba?" diye sordu. "Şimdi nerede oturacağız? Arkadaşım görüncekle bir daha oynayamayacak mıyım?"

"Görümcek mi, o da nesi?"

Belediye başkanı ayaklarının dibindeki ufacık örümcek yavrusunu gördü. Minik örümcek sekiz kolunun sekizini de kullanarak, yüzünde son derece ciddi bir ifade, incecik bir ağa son

düğümleri atıyordu. Şirin yüzünü sincap yavrusuna çevirerek, "Bunu senin için örüyorum," dedi. "Beni hatırlayasın diye."

Belediye başkam, dörderli sıralar halinde hizaya girmiş karıncaları gördü. Sırt çantalarının son kontrolünü yapıyorlardı. Arılar çiçeklere gözyaşları içinde veda ederken, serçeler zıp zıp zıplayarak durmadan konuşuyor, diğerlerini neşelendirmeye uğraşıyorlardı.

"Şehir dışına göç edeceğiz," diyorlardı. "Görün bakın, orada yeniden hep birlikte olacağız."

Çalılarının arasından yaşlı bir kaplumbağa, "Hah," diye cevap verdi. "Sizin için kolay tabii." Zavallı serçeler susup süklüm püklüm oldular.

Belediye başkanı havuzun yanında fotoğraf çeken ve minik defterine bir şeyler karalayan bir kurbağa gördü.

"Ne yapıyorsun?"

"Tarihi yazıyorum," diye ciddiyetle cevap verdi kurbağa. "Bütün olup biteni kaydediyorum ki kimse olanları ve bunların sorumlusunu unutmasın."

"Kim sorumlu bunlardan?"

Kurbağa hayretle ona baktı. "Belediye başkanı tabii."

"Ama belki de..." Belediye başkanı, çevresindeki acı gözyaşları döken, birbirleri ile vedalaşan, toparlayabildikleri eşyalarını bağlayıp denk yapan hayvanlara; korkudan tir tir titreyen çiçek ve ağaçlara baktı.

"Belki de bütün bunlardan haberi yoktu belediye başkanının... Bilmiyordu..."

Kurbağa ters ters, "Bilmesi gerekirdi," dedi.

Belediye başkanı kucağındaki yavru sincaba baktı. Yavru, içini çekerek başını onun yumuşak kürklü omuzuna gömdü. "Eğer bilseydi..." dedi.

"Dün söylediklerini duymadın mı?" diye çıkıştı kurbağa. "Bizimle alay etti. Korunması gerekenin yalnızca vahşi hayvanlar ve tropik çiçekler olduğunu söyledi. Her şeyi bal gibi biliyor ve aldırış da yok."

"Hayır!" diye haykırdı sincap. "İnan hiçbir fikri yoktu."

Kurbağa şaşkınlıkla onun yüzüne bakarken hayvanlar tatlı bir şarkıya başladılar. Bu, onların parktaki mutlu günlerini, oyunlarını ve

çiçeklerle olan dostluklarını anlatan bir veda şarkısıydı. Yavru sincap babasının kucağından inerek bir araya toplanıp dans etmeye başlamış olan diğer bebeklere katıldı. Hep birlikte, melodinin ritmine uyarak hoplayıp zıplamaya koyuldular.

Kurbağa hüzünle, "Çocuklar," dedi, "kötü şeyleri ne kadar da çabuk unutuyorlar."

Birdenbire müzik durdu, gökgürültüsü gibi korkunç sesler duyuldu. Yer zangır zangır titriyordu. Herkes donup kalmıştı.

"Buldozerler!" diye bağırdı belediye başkanı. "Buldozerler geliyor!"

Portakal renkli kocaman bir buldozer görüldü. Belediye başkanı, parkın girişindeki at kestanesi ağacının sarsılışını ve gürültüyle devrilişini izledi. Ağacın dev gövdesi, oyunları yarıda kalan yavru hayvanların üzerine doğru hızla indi. Belediye başkanı minik bacakları korkuyla titreyen sincap yavrusunun dehşetle açılmış gözlerini gördü.

"Hayır!.. Hayır!"

Her yer birdenbire

sessizleşti.

Başkan kan ter içinde uyanarak yatağında doğruldu. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldandı. "Saat kaç acaba? Çabuk olmalıyım."

Hemen şoförüne telefon edip kocaman siyah arabasını çağırdı. Yıkıma başlamak üzere son hazırlıklarını yapmakta olan buldozer işçileri, çizgili pijamaları ile makam arabasından inerek onlara doğru koşmaya başlayan belediye başkanını görünce çok şaşırdılar. Başkan avazı çıktığı kadar, "Durun!" diye bağırdı. "Durun! Parkı yıkamayız, durun!"

Böylece park yıkılmadı. O günden sonra pek çok kişi belediye başkanını sık sık elinde fıstık dolu bir kese kâğıdı ile parka gelip sincapları beslerken gördü.

Tüm hayvanlara çok iyi davranıyordu belediye başkanı; ama yavru sincaplara bambaşka bir sevgi ve şefkat gösteriyordu. Havuzun kenarındaki kurbağalara karşı özellikle saygılıydı. Bu büyük değişikliğin nedenini, aslanağızlarının sevimli perisi dışında hiç kimse hiçbir zaman öğrenemedi.

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri

PUFPUF AYI, bir gün ormanda şarkı mırıldanarak yürüyordu. Daha o sabah, aynanın karşısında jimnastik yaparken bulmuştu bu şarkıyı. Önce uzanabildiği kadar yukarıya uzanırken "*Trad-la-la*" diyor, ayak parmaklarına değmeye çalışırken de, "*Tral-la-la-oy-aman*" diyordu. Şarkısını kahvaltıdan sonra o kadar çok kendi kendine tekrarlamıştı ki, artık ezbere, yanlışsız söyleyebiliyordu. Şarkısı şöyleydi:

*Tral-la-la, tral-la-la,
Tral-la-la, tral-la-la,
Ram-pam-pam-nay-nay-nam
Şi-na-nay da şi-na-nay
Şi-na-nay da şi-na-nay
Ram-pam-pam-nay-nay-nam*

Kendi kendine bu şarkıyı mırıldanıyor ve neşeye yürüyordu. Hem yürüyor, hem

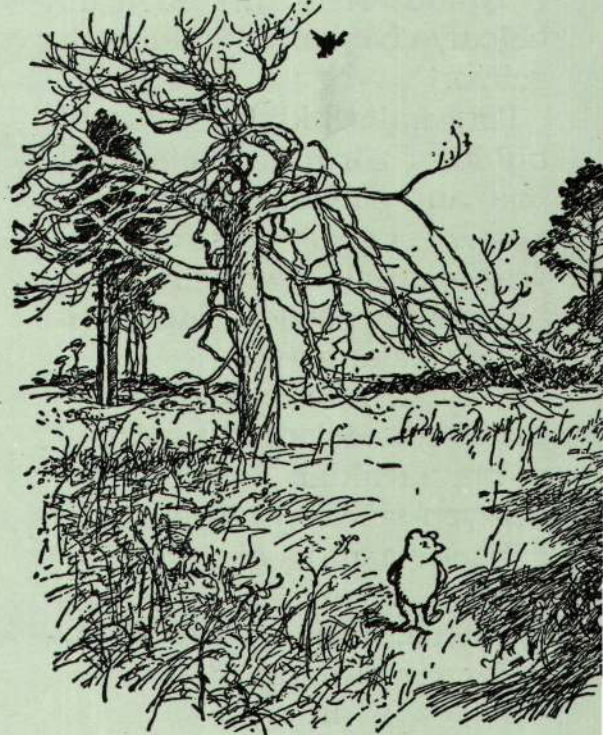
Alan Alexander Milne

Resimler: *Ernest H. Shepard*

İngilizceden çeviren: Gülsevin Kırıl

de, "Acaba başkaları neler yapıyor ve başka birisi olmak nasıl bir şey?" diye düşünüyor-du. Derken, birdenbire, kumlu bir bayıra geldi. Bayırda kocaman bir delik vardı.

"İşte," dedi Pufpuf Ayı. (*Ram-pam-pam-nay-nay-nam.*) "Eğer ben birazcık bir şeyler

biliyorsam, bu delik bir Tavşan demektir, Tavşansa Arkadaş demektir, Arkadaşsa Yiyecek ve Şarkımı Dinleyecek Birisi demektir. *Ram-pam-pam-nay-nay-nam."*

Sonra eğildi, başını deliğe soktu ve bağırdı:

"Evde kimse var mı?"

Delikte önce bir kıpırtı oldu, sonra ses kesildi.

"Evde kimse var mı? dedim" diye yüksek sesle bağırdı Pufpuf Ayı.

"Hayır!" dedi bir ses ve ekledi, "bu kadar yüksek sesle bağırmana gerek yoktu, seni ilk seferde de çok iyi duymuştum."

•Yazık!" dedi Pufpuf. "İçerde hiç kimsecik yok mu yani?"

"Hiç kimse."

Pufpuf Ayı başını delikten çıkardı, birazcık düşündü ve kendi kendine, "İçerde birisi olmalı, çünkü birisi, 'Hiç kimse' dedi," dedi. Başını yine delikten içeriye soktu ve,

"Merhaba Tavşan, o birisi sen değil misin?" dedi.

"Hayır!" dedi Tavşan, sesini değiştirerek.

"Ama, bu Tavşan'ın sesi değil mi?"

"Hiç sanmam," dedi Tavşan.

"Onun sesi değildir bence."

'Ya!" dedi Pufpuf Ayı.

Başını delikten çıkardı, birazcık daha düşündü, sonra tekrar başını deliğe soktu.

"Peki, lütfen bana Tavşan'ın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" dedi.

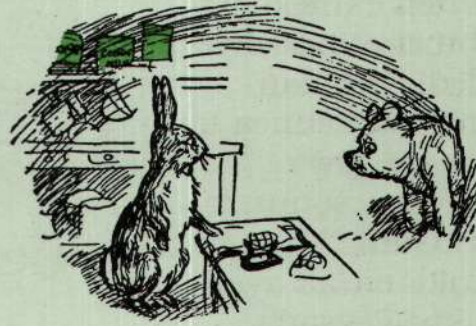
"Çok sevdiği arkadaşı Pufpuf Ayı'yı görmeye gitti."

"Ama o benim," dedi Ayı, çok şaşırmıştı.

"Nasıl yani?"

"Pufpuf Ayı benim."

"Emin misin?" dedi Tavşan, daha çok şaşırmıştı.

"Çok, çok eminim," dedi Pufpuf.

"Öyleyse içeri buyur."

Pufpuf ıkındı sıkındı, çalıştı çabaladı ve sonunda delikten içeri girmeyi başardı.

"Haklıymışsın," dedi Tavşan, "o senmişsin. Görüştüğümüze sevindim."

"Kim olduğunu sanmıştın?"

'Emin değilim. Ormanda yaşamak nasıldır bilirsin. Herhangi birini eve alamazsın. Dikkatli olmak zorundasın. Bir şeyler yemek ister misin?"

Pufpuf Ayı her zaman sabah 11'de bir şeyler yemek isterdi. Tavşan'ın tabaklar ve bardaklar çıkardığını görünce çok memnun oldu. Tavşan "Ekmeğinle bal mı, yoksa süt mü istersin?" deyince öyle heyecanlandı ki, "İkisini de," deyiverdi. Ama sonra, çok aç gözlü görünmemek için, "Lütfen ekmeğin için zahmet etme," diye ekledi. Bundan sonra da uzunca bir süre bir şey 'demedi... sonunda, şarkısını mırıldanarak ayağa kalktı, Tavşan'ı pençesiyle okşadı ve gitmek zorunda olduğunu söyledi.

"Zorunda mısın?" dedi Tavşan kibarca.

"Belki biraz daha kalabilirim; eğer sen, eğer daha..." dedi Pufpuf, kilere doğru bir bakış atarak.

"Aslında," dedi Tavşan, "ben de dışarı çıkacaktım."

"Pekâlâ, ben de gitmeliyim.

Hoşçakal."

"Eğer biraz daha yemek istemediğinden eminsen, güle güle."

"Daha fazla yar mı?" diye sordu Pufpuf hemen.

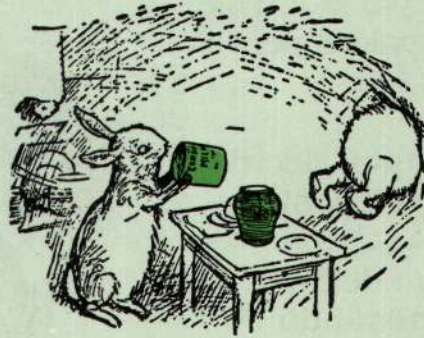
Tavşan tabakların kapağını kaldırıp baktı ve "Hayır, yok," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Pufpuf, başını sallayarak.

"Hoşçakal, artık gitmeliyim."

Ve delikten çıkmak için

tırmanmaya başladı. Ön ayaklarıyla kendini çekti, arka ayaklarıyla itti. Bir süre sonra burnu dışarıya çıktı... Daha sonra kulakları...

Sonra ön ayakları...

Omuzları... Daha sonra da, 'Yardım edin!' dedi Pufpuf.

"En iyisi geri döneyim..."

Ama...Ama... Nasıl geri dönebileceğim ki? Dönemiyorum, çıkarın beni burdan! Ne girebiliyorum, ne çıkabiliyorum, yardım edin."

Bu arada, Tavşan da yürüyüşe çıkmak istedi; ön

kapının dolu olduğunu
görünce arka kapıdan çıktı.

Sonra da
dolaşıp,
Pufpufun
yanına
geldi.
"Ne o,
sıkıştın
mı?" diye
sordu.
"Y-yoo,"
dedi
Pufpuf,
umursa-

mazca. "Sadece dinleniyordum,
düşünüyordum ve kendi
kendime şarkı söylüyordum."

"Haydi, bana elini ver."

Pufpuf Ayı elini uzattı.

Tavşan çekti, çekti, çekti...

"Off!" diye bağırdı Pufpuf.

"Acıtıyorsun!"

"İşin doğrusu," dedi Tavşan,
"sen sıkışmışsın."

"Her şey giriş kapılarının
yeterince büyük
yapılmamasından kaynaklanı-
yor," dedi Pufpuf, aksi aksi.

"Her şey çok fazla yemek
yemekten kaynaklanıyor," dedi
Tavşan, ciddi bir yüzle. "Demin
söylemedim ama içimizden biri
çok fazla yemek yiyor, ve bu
kişinin de ben olmadığını
biliyorum. Neyse, ben gidip

Christopher Robin'i getireyim."

Christopher Robin ormanın
öbür tarafında yaşıyordu.
Tavşanla birlikte geri geldiği
zaman, Pufpuf Ayı'nın ön
yarısını gördü ve öyle sevecen
bir sesle, "Aptal Ayıcık" dedi ki,
herkes umutlandı.

"Ben de tam Tavşan'ın giriş
kapısını bir daha hiç
kullanamayacağını düşünü-
yordum," dedi Ayı, hafifçe
burnunu çekerek. "Bu da çok
kötü bir şey olurdu."

"Bence de," dedi Tavşan.

"Giriş kapısını kullanmak
mı?" dedi Christopher Robin.
"Tabii ki Tavşan giriş kapısını
yeniden kullanabilecek."

"Güzel," dedi Tavşan.

"Eğer seni dışarı
çıkaramazsak, belki de geri
itebiliriz."

Tavşan düşünceli düşünceli
bıyıklarını çekiştirdi ve bir kere
geri itilirse, Pufpuf un geri
dönmüş olacağını, tabii Pufpuf
ile görüşmekten en fazla
kendisinin hoşlanacağını,
ancak gene de bazılarının
ağaçlarda ve bazılarının
yeraltında yaşadığını öne
sürdü.

"Yani hiç dışarı çıkamam
demek mi istiyorsun?" dedi
Pufpuf.

"Demek istediğim," dedi Tavşan, "bu kadar çıkmışken emeklerine yazık olur."

Christopher Robin de başını salladı.

"O zaman yapılacak tek şey var," dedi. "Sen zayıflayana kadar beklememiz gerekecek."

"Ne kadar zamanda zayıflarım?" dedi Pufpuf, endişeyle.

"Sanırım, bir haftada."

"Ama ben burada bir hafta kalamam!"

"Pekâlâ da kalabilirsin. İşin güç olan tarafı seni dışarı çıkarmak."

"Sana kitap okuruz," dedi Tavşan neşeyle. "Umarım kar yağmaz," diye ekledi.

"Diyordum ki dostum, evimde çok yer kaplıyorsun. Arka ayaklarına havlularımı assam gücenir misin? Çünkü, demek istediğim... Şu anda ayaklarını kullanmıyorsun ve havlularımı asmak için de çok uygun durumdalar."

"Bir hafta!" dedi Pufpuf, kederle. "Peki yemekler ne olacak?"

"Korkarım yemek yok," dedi

Christopher Robin,

"çünkü zayıflaman gerekiyor.

Ama istersen sana kitap okuyabiliriz."

Ayı içini çekmek istedi, ama çok sıkışmış olduğu için çekemedi. Gözünden bir damla yaş aktı, ve dedi ki:

"O zaman bana beni teselli edecek bir kitap okur musun, bu sıkışık günlerimde beni ancak bu rahatlatabilir."

Böylece bir hafta, Christopher Robin Pufpuf

Ayı'nın

Kuzey

kısmına

bu tür

bir kitap

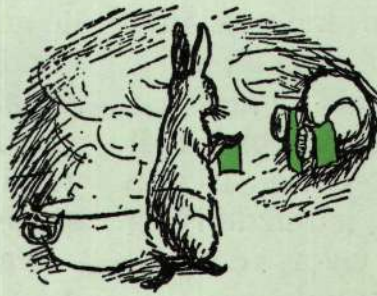
okudu.

Ve Tavşan

Pufpuf'un

Güney

tarafına çamaşırlarını astı...

Bu arada Pufpuf Ayı giderek zayıfladı.
Bu haftanın sonunda Christopher
Robin, 'Tamam, şimdi!' dedi ve
Pufpuf'un ön pençelerini tuttu,
Tavşan da Christopher Robin'i tuttu,
Tavşan'ın bütün arkadaşları ve
akrabaları da Tavşan'ı tuttular. Ve
hep birlikte çektiler...

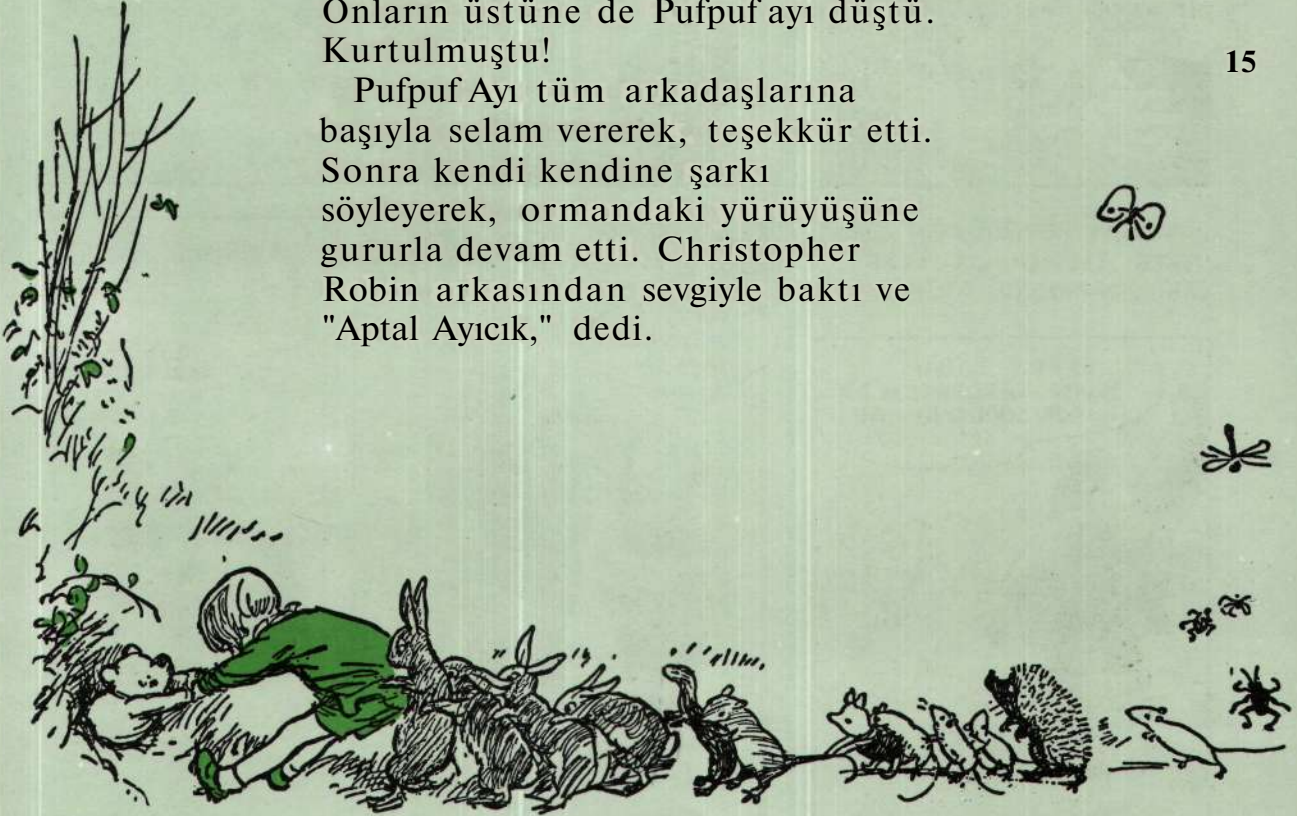
Uzunca bir süre, Pufpuf sadece,
"Off!" dedi...

Sonra, "Ayy!" dedi...

Sonra, birdenbire, sanki bir mantar
şişeden çıkıyormuşçasına "ploff!" diye
bir ses duyuldu.

Ve Christopher Robin, Tavşan,
Tavşan'ın tüm arkadaşlarıyla
akrabaları tepetaklak düştüler...
Onların üstüne de Pufpuf ayı düştü.
Kurtulmuştu!

Pufpuf Ayı tüm arkadaşlarına
başıyla selam vererek, teşekkür etti.
Sonra kendi kendine şarkı
söyleyerek, ormandaki yürüyüşüne
gururla devam etti. Christopher
Robin arkasından sevgiyle baktı ve
"Aptal Ayıcık," dedi.

PAZAR SABAHİ
PENCEREDEN DIŞA-
RI BAKTIĞINDA ÇOK
AMA ÇOK ŞAŞIRDI.
ÇÜNKÜ HER TARAF
BEMBAYAZ OLMUŞTU.

ODASININ PEN-
CERE KENARI BİLE
BU "BEYAZ ŞEY"
İLE KAPLANMIŞTI...

KARDAN ADAM: VE GÜNEŞ * Sekip Davaz

AMA BU ŞEYİN NE OLDUĞUNU
DÜŞÜNMEKTEN HEMEN VAZ
GEÇMİŞTİ BİLE. ÇÜNKÜ
O ANDA KARARINI VERMİŞTİ;
HEM DE ELEKTRİK HIZIYLA ...

EVET..
BU ÇOK
HARİKA
BİR
ŞEY!!

BABA ! DIŞARI
ÇIKMALIYIZ ...
...HAYDİ....

...BUNU İSTEYE-
CEĞİNİ BİLİYOR-
DUM. AMA ÖNCE
KAHVALTI...

KAHVALTININ SONLARINA
DOĞRU DIŞARIDAN
NEŞELİ ÇOCUK SESLERİ
GELMEYE BAŞLAMIŞTI.

SONUNDA, PENCEREDEN ÖZE-
NEREK İZLEDİĞİ ÇOCUKLAR
GİBİ DIŞARIDAYDI ARTIK.

BABA ! BEN DE
ONDAN İSTERİM.

AMA BUNUN İÇİN
EPEY UĞRAŞMA-
MIZ GEREKİYOR.
VAR MISIN ?

EVET,
EVET, VARIM.
YAPALIM...

ELERİN ÜŞÜDÜ
MÜ ?

EVET...

NEYSE Kİ
KARDAN ADA-
MIMIZ DA
BİTİMİŞTİ...

AZ SONRASI...

NE KADAR DA ÇOK KARDAN
ADAM YAPILMIŞ MEĞERSE...

ERTESİ GÜN...

OH !!!
YAŞASIN
GÜNEŞ ÇIKTI.
GÜNEŞİ DE
ÇOK SEVE-
RİM.

BİR SÜRE SONRA...

AA-A...
OLAMAZ!

AKŞAM BABASININ İŞTEN
DÖNMESİNİ SABIRSIZ LIKLA
BEKLEDİ. O MUTLAKA
BİR ÇARESİNİ BULACAKTI.
BUNDAN EMİNDİ.

GÜNEŞ HEPSİ-
Nİ ERİTİP BİTİ-
RİYOR.

VE AKŞAM ONA ANLATTI...

... .. İŞTE BÖYLE BABA.
OYSA BEN, HEM GÜNEŞİN
PARILDAMASINI, HEM DE
KARDAN ADAMLARIN
ERİMEMESİNİ İSTİYORDUM.

AMA NE YAZIK Kİ
BU İMKANSIZ
OĞLUM...

PEKİ AMA
NEDEN
BABA ?!..

BİRAZ BÜYÜYÜNCE
ANLARSIN DEMİŞTİ BA-
BASİ. KİMİ ZAMAN
SEVİLEN İKİ ŞEYİN
NİÇİN BİR ARADA
OLAMAYACAĞINI ANLA-
MAK İÇİN BİRAZ
DAHA BÜYÜMEK GE-
REKİYORDU ANLAŞILAN.
- AMA, BU BÜYÜK BİR
HAKSIZLIK DİYE DÜŞÜN-
DÜ.
VE BABASININ DA BİR
ÇARE SÖYLEYEMEMİŞ
OLMASI ÇOK ŞAŞIRTMIŞ
TI ONU.

KENDİ KENDİNE SÖY-
LENMEKTEN ALAMIYOR-
DU KENDİNİ...

BÜYÜDÜKÇE
ANLAYIP KABUL-
LENECEĞİMİZ ŞEY-
LER BUNLAR
OLACAKSA
İYİ VALLA...

SON...

BİR ÇÖP KUTUSUNUN DÖRT MEVSİMİ

Neslihan Hun

homur homurdanıyordu. Üstelik bütün bunlar yetmezmiş gibi vidalarını tutturmaya çalıştığı ağaçtan da işitmediğim laf kalmadı. Matkap gövdesine girer girmez, "Hangi saygısız, benim gibi yaşlı bir ağacı rahatsız ediyor? Kış günü sadece yapraklarını dökmeyen ağaçların ormanda gözcülük yaptıklarını bilmiyorlar mı?" diye bağırmaya başladı.

Tabii, ikisi de birbirlerinin duygularından habersizdi. Beni ise hesaba katan yoktu. Ustanın oradan gidişini sabırsızlıkla bekleyerek çam ağacından özür dileme fırsatını kolladıysam da düşündüğüm gibi olmadı.

Bana, beni anladığını gösteren en küçük bir harekette bile bulunmadı. İlk üç ay sadece rüzgâr estikçe fısıldaşan yaprakları

18

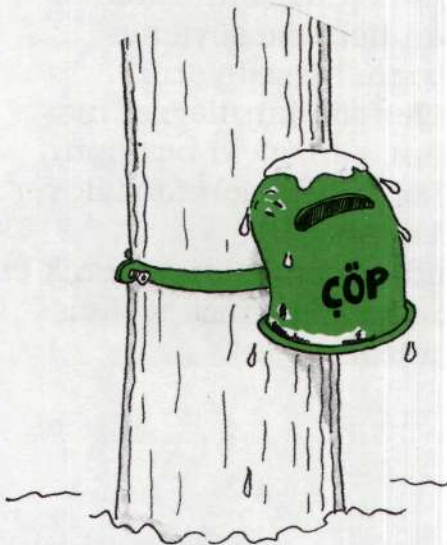
BUGÜN ORMANDAKİ ağaçlarla birlikte 20. yaşımı kutluyorum. Size uzun gibi gelse de hâlâ kendimi ilk günkü gibi sağlam hissediyorum. Hiç unutmuyorum, beni bu ağaca ilk taktıklarında kıştı. Çimen yeşili bir renge boyanmıştım ve gerçekten göz kamaştırıyordum. Beni takacak usta, yola yakın, piknik yapılabilecek bir yer bulmakta bayağı güçlük çekmişti.

"Bu kış gününde, hangi akla hizmet bu işi yaptırıyorlar?" diye homur

Resimler: *Esin Düzakın*

dinleyebiliyordum. Sonunda onların özlemle bekledikleri kar yağdı. Bu ilk kısımdı. Doğrusu, sözünü ettikleri bu yumuşak, beyaz tanecikleri çok merak ediyordum. Belki onlarla dost olabilirdim. Gerçekten de kar taneciklerini çok sevdim. Tipi başladı, dedikleri anda ağızma kadar onları içime doldurmayı başardım. Yumuşacıktılar. Masal gibi bir şeydi bu. Ne yazık ki, sevincim uzun sürmedi. Havalar ısınmaya başladıkça karın suya dönüşeceğini nereden bilebilirdim ki...

Sonunda, eriyen kar taneleri sızmaya ve aktıkları yerlerde pas yapmaya başladılar. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı, her yanımda sızlıyordu, üstelik hâlâ arkadaş da edinememiştım. Böyle giderse çürüyüp

gidecektim. Kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. Gözyaşlarını paslanmamı daha da hızlandırıyordu. Tam bu sırada, çam ağacı ne kadar kötü durumda olduğumu anlamış olacak ki, sesini olabildiğince incelterek, "Ağlama artık. Bir aya kadar kıştan çıkıyoruz, seni anlamaya başladım. Arkadaşlarımla birlikte yalnızlığını unutturmaya çalışacağız, önce şu paslanmanı durdurmalıyız," dedi. Sevinçten ne söyleyeceğimi bilemiyordum. O günden sonra aramızda güzel bir dostluk başladı. İlk olarak da aylardır boş olan içime, dallarından birkaç kozalak silkeleyerek tabanımın çürümesini önlemeye çalıştı. Hayatımı kurtarmıştı.

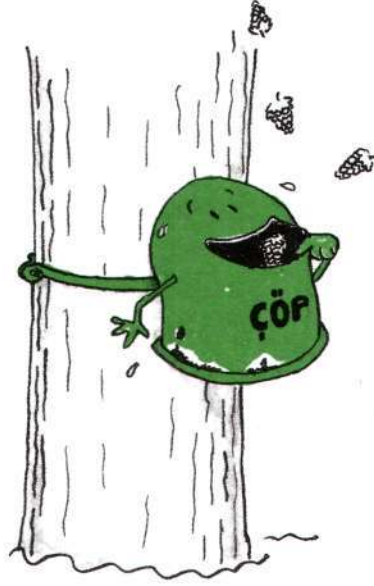
İlkbahara yaklaştıkça serçelerin cıvıltısıyla baharın müziğini dinlemeye başladım. Ormana yayılan baharın büyülü kokusu beni de kaplamaya başlamıştı. Diğer çöp kutusu arkadaşlarımdan farklıydım. Artık da olsa doğal güzellikleri içimde barındırmak düşleyemeyeceğim kadar harikaydı.

Yazları ise
güneşin bütün
sıcaklığı içimi
kavuruyordu.

Piknik
yapmaya gelen
ailelerin
artıklarıyla
içimi
dolduruyor,
kullanılmış
gazetelerle
bilgimi taze
tutmaya
çalışıyordum.

Yaz benim için
gerçekten de en hareketli
mevsimdi.

Sonbaharda dökülmeye
başlayan yapraklar rüzgârın
oyunuyla içime girmek için
adeta yarışıyorlardı. Tanrım ne
kadar mutluydum. Kışa çöp

kamyonunun
gelip içimdekileri
boşaltması ve
bazı yerlerimi
onarmasıyla
yeniden
başlıyordum.
Yirmi yıldır hâlâ
her mevsimi
birbiri arkasına
özlemle
kovalıyorum.
Değişen sadece
çöp kamyonunun
şoförü ile
yeşilden

kahverengiye dönüşmeye
başlayarak çam ağacıyla
birbirimize olan yakınlığımızı
daha da artıran rengim oldu.

Yazılarım siliniyordu belki
ama, görevim herkes
tarafından biliniyordu. Kışın
kar tutmamı artık içimde
konuk ettiğim sincap ailesinin
nefesi engelliyor. Mutlu bir çöp
kutusu olduğumu zaman
zaman herkese söyleme
ihtiyacım hissediyorum.

Diğer çöp kutuları adına
dileğim, elinizdeki birtakım
gereksiz maddeleri atacak yer
ararken, bizleri
sevindireceğinizi düşünerek en
yakın arkadaşımıza teslim
etmenizdir.

BU ÇORBADA KAÇ MASAL VAR?

Fatih Erdoğan

... SONRA DA fasulye ağacının
dalına tutunup başlamış tırmanmaya...

Tırmadıkça tırmanmış, tırmadıkça tırmanmış..
Sonunda büyük mü büyük bir şatonun önünde
bulmuş kendini... Bu şatoda meğerse kötü bir dev
yaşarmış. Jack'i görür görmez, "Ne güzel bir kahvaltı!" diye
kovalamaya başlamış. Jack hızla fasulye ağacından inmiş,
ormana kaçmış. Dev de arkasından... Jack saklana saklana
kaçarken pasta ve kurabiyeden yapılmış bir evle karşılaşmış.
Hemen kapıyı çalmış. Bu evdeki cadı da çocukları pastadan
evle kandırıp kafese kapatır, sonra da şişmanlatıp yermiş.
Jack'i de kafese kapatmış. Kafeste Hansel ile Gretel de
varmış. Jack cadıya, "Bizi bırakırsan sana çok daha
şişman bir yiyecek veririm," demiş. Cadı onları bırakmış.
Jack cadıya ormanda kendisini aramakta olan devi
göstermiş. Cadı devi kandırıp eve götürmüş,

senelerce yemiş. O sıralarda
ormanda çiçek toplamakta olan
Kırmızı Başlıklı Kız bütün bu olanları görmüş.
Kurt gelince, "Anneanneme gidiyorum," demiş.
Sonra da anneannesinin evi yerine cadının evini tarif
etmiş. Kurt gidip cadıyı yemiş, yatağa yatıp uyumuş.
Eşek, köpek, kedi ve horoz oradan geçerlerken kurdun
horultusunu duyunca pencerenin önünde üstüste çıkıp
hep bir ağızdan bağırvermişler. Kurt korkusundan ölüp
gitmiş. Bu masal da burada bitmiş. Sonradan gelmiş
olan çocuklar, "Hani bize masal? Hani bize masal?"
diye bağırılmışlar. Uyuyan Güzel bu gürültüden
uyanmış, "Aman çocuklar," demiş. "Ne de çabuk
geçiyor yıllar! O masalları bana
ninem anlattıydı, ama bilmem ki
bu çorbada hangileri var?"

GECE CİNİ

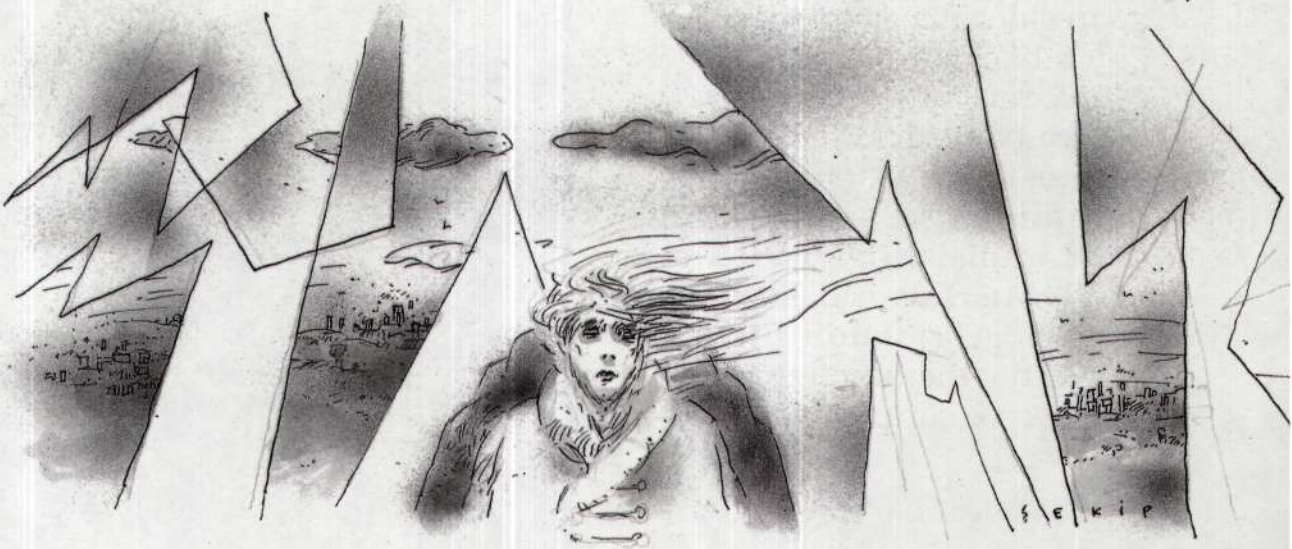
Çağla Bakış

Resimler: Şekip Davaz

VAR MIYMIŞ, yok muymuş...
Bilinmezmiş, ama söylenirmiş
dilden dile... Kim görmüş, ilk
kim işitmiş, bunu kimse
bilmemiş. Uykuya dalmadan az
önce başka zamanlarda,
anlatılırken sessizce dinlenirmiş.
Kimse görmemiş de bilinirmiş:
Bir ülkeymiş. Uzak mıymış,
yakın mıymış, doğrusu bunu
kimse sormamış... İnsanları
sessiz ve kırılganmış. En berrak
deniz köpüklerini onlar yapar,
usulca dalgaların arasına

katarlarmış. Kiminin işi
kelebeklerin kanatlarını
boyamak, kiminin işi sabah
çiyini yapraklara taşımakmış...
Sokakları sırlardan dolanan,
meydanları saydam bir porseleni
andıran bu ülkenin sultanı sırça
sarayında tek başına
otururmuş.

Bazen sultan, ülkesinde neler 23
oluyor, insanlar neler yapıyor,
merak edermiş. Sarayından
çıkıp sırlı sokaklarda dolaşmış.
O dolaşırken herkes kenara

çekilir, sorduğu sorulara cevap vermekten, yüzüne bakmaktan çekinirmiş. Bütün bunlar çok hiddetlendirilmiş sultanı. Hızlı hızlı sarayına geri dönerken topuklarının izi kalırmış sırlı sokaklarda.

Böyle günlerde ancak gece cininin şarkıları avuturmuş onu. Gece cini hava iyice karardıktan sonra gelir, gün aydınlanmadan çıkıp gidermiş sırça saraydan. Zaten başka kimse de çalmazmış sarayın kapısını. Sultan bahçedeki meyvelerle karnını doyurur, bahçe duvarında seke seke dolaşan gündüz kuşlarını seyredermiş gün boyu. Sultan gece cini nereden gelir, bütün gün ne yapar, hiç merak etmezmiş. Gelmesi ve şarkı söylemesi

yetermiş ona. Onu dinlerken insanlara olan hiddeti kaybolur, içini yumuşak bir hüznün kaplamış.

Bir gün yine, sultan sarayından çıkmış, sırlı sokaklarda dolaşmaya başlamış. Dolaşmış, dolaşmış, dolaşmış... Meydanlarda oturmuş, ışıkları seyretmiş. Ama gün boyu ne yüzüne bakan olmuş, ne de ona bir şey söyleyen... Kime yanaşıyor, kime bir şey soruyorsa, o başını öne eğiyor, korkudan tir tir titriyormuş. Sultan onların bu haline çok hiddetleniyor, bu da insanların büsbütün korkmasına neden oluyormuş.

Sonunda yine, hızlı hızlı yürüyerek sarayına geri dönmüş. Alacakaranlıkta saraya vardığında, yorgunluktan ve

öfkeden öyle hızlı soluk alıp vermiş ki, soluğu sarayın sırça duvarlarını hafifçe titretmiş. Karanlık iyice kavuşup gece cini gelinceye kadar öfkesi büyüdüğü büyüdüğü içinde. Üstelik o gece, cin biraz gecikmiş. Tam şarkısına başlamak üzereymiş ki... Sultan, "Niye geciktin, neredeydin!" diye azarlamış onu. Gece cininin şarkısı boğazında düğümlenmiş kalmış. Tüy gibi hafif adımlarla kapıya doğru yönelmiş. Sultan yetişip yakalamış onu, "Nereye gidiyorsun?" diye sormuş. Cin, hiçbir şey söylemeden hüznle ona bakmış. Sultan sormadan duramıyormuş, ama o sordukça cin de ondan uzaklaşıyormuş. Sonunda sultan, "Ne olursun gitme, hep benimle kal!" diye

yalvarmaya başlamış. Gözden kaybolana dek gözlerini ondan ayıramamış. Sabaha kadar sultanın hıçkırıkları sarayın sırça duvarlarında çınlamış durmuş...

25

Sabah olunca sarayın bahçesine çıkmış. O gün, bir tek meyveye bile elini sürmemiş. Canı bir şey yemek istemiyormuş. Bütün gün bahçede oturmuş. Arada sırada, bahçe duvarında seke seke dolaşan gündüz kuşlarını kovalıyor, "Gündüz kuşları, alaca kuşlar, gidin cinimi bulun bana! Ya da hiç gelmeyin buraya..." diye haykırıyormuş. Bunun üzerine kuşlar havalanıyor, bahçenin üzerinde dönüp duruyorlarmış. Sonra yine, teker teker bahçe duvarına

konuyorlarmış.

O günü izleyen günler de hep böyle geçmiş. Gece cini artık gelmiyormuş. Sultan, sırça sarayında yalnız başına oturuyor, sabahlara dek ağlıyor, gece cininin özlemi içini yakıyormuş.

Sultan artık ülkesinin sırlı sokaklarında da dolaşmaz olmuş. Bahçesinden dışarı adımını atmıyormuş. Ve her fırsatta gündüz kuşlarını kovalıyormuş, "Gündüz kuşları, alaca kuşlar, gidin cinimi bulun bana! Ya da hiç gelmeyin buraya..." diyormuş.

Sonunda sultan bu acıya dayanamamış. Sarayından çıkıp ülkesinin batısındaki mavi ormana dalmış. Günün son ışıkları bu ormanın içinde yitermiş. Sanki gece, bu ormanın derinliklerinden çıkıp

ülkeyi kat kat sarıp sarmalayan koyu mavi bir tülmuş. Ve sanki bu tül, günün ilk ışıkları belirirken, derlenir toparlanır, yine ormanın derinliklerine girermiş. İşte bu düşünceler, sultanı gece cininin bu ormanda yaşadığına inandırmış.

Sultan ormanda yürümüş, yürümüş, yürümüş... Kimilerine göre, sultanın mavi ormandaki yolculuğu birkaç yüzyıl sürmüş, kimilerine göre ise birkaç saniye. Sonunda sultan, mavi bir gölün kıyısına varmış. Hemen oracıkta oturup biraz soluklanmış.

Gölün üzerinde nilüferler yüzüyor, ayın ışığı mavi yaprakların arasından süzülüp gölü aydınlatıyormuş. Her yer ne kadar da sessizmiş, çıt çıkmıyormuş. Tatlı bir rüzgâr sultanın saçlarını uçuşturmuş.

Bir an, sultan gölün içinden birisinin ona baktığını görmüş. Hemen gözlerini kaçırmış. Asık yüzlü, çatık kaşlı birisiymiş bu, üstelik dik dik bakıyormuş sultana. Sultan çok korkmuş; mavi yaprakları, ay ışığını seyrederek yüreğini biraz ferahlatmaya çalışmış. Sonra biraz cesaretlenip göz ucuyla bir daha bakmış gölün içine. İşte hâlâ orada durup, bakıyormuş o suratsız adam! Sultan bahçesindeki o güzelim meyveleri, gece cininin söylediği şarkıları hatırlamaya, yüreğindeki korkuyu yenmeye çalışmış.

Gece o kadar sessizmiş ki, sultanın güm güm atan yüreğinin sesinden başka bir şey duyulmuyormuş. Bir yandan da, kim olabilir bu adam, cinimin nerede olduğunu biliyordur belki de diye düşünmüş. İşte bu ümit, sultana tüm korkusunu unutturmaya yetmiş. Hemen göle doğru eğilmiş. Adam da aynı anda ona doğru eğilmiş. Bir an soru dolu bakışlarla birbirlerine bakmışlar. Sultan, "Bu adam benim!" diye bir

çığlık atmış. "Aman tanrım, ne kadar da suratsızmışım... Şu halime bak!" diye sudaki

aksini incelemeye başlamış. Dudaklarının aşağı doğru kıvrımı, kaşlarının çatıklığı çok komik gelmiş ona ve gülmeye başlamış... Ağzından dökülen ilk kahkaha gölün yüzeyini dalgalandırmış. Nilüferler bu dalgayla hafifçe sallanmış, ayın göle vuran yansıması titremiş. Birden, yüreğini bir sevinç doldurmuş sultanın. Kahkahalar atarak, seke seke sırça sarayına geri dönmüş.

O gece mışıl mışıl uyumuş sultan. Gece boyunca da kulaklarında gece cininin şarkıları çınlamış durmuş.

Ertesi gün erkenden uyanmış. Hemen bahçeye çıkmış. O taptaze meyvelerini, bahçenin duvarında seke seke

dolaşan gündüz kuşlarını
görünce, öyle sevinmiş ki, dolu
dolu bir kahkaha atmış. Bahçe
duvarındaki bütün gündüz
kuşları havalanmış. Bahçenin
üzerinde dönmüşler,
dönmüşler... Sonra hepsi
birden bahçedeki meyve
ağaçlarının dallarına
konmuşlar. Bir tanesi de
sultanın omuzuna konmuş, en
güzelinden cıvı cıvı bir şarkı
tutturmuş.

Sultan sarayın bahçesinden
çıkış. Ülkesinin sırlı
sokaklarında dolaşmaya
başlamış. Sultanlarını böyle
mutlu, gülerken gören
insanların yüreklerindeki
korku silinip gitmiş. Teker
teker işliklerden, evlerden çıkıp
sırlı sokaklara dökülmüşler.
Aralarından bir iki kişi
sultanla konuşmaya başlamış.
Pencerelerden sarkan
hanımelleri incecik ziller

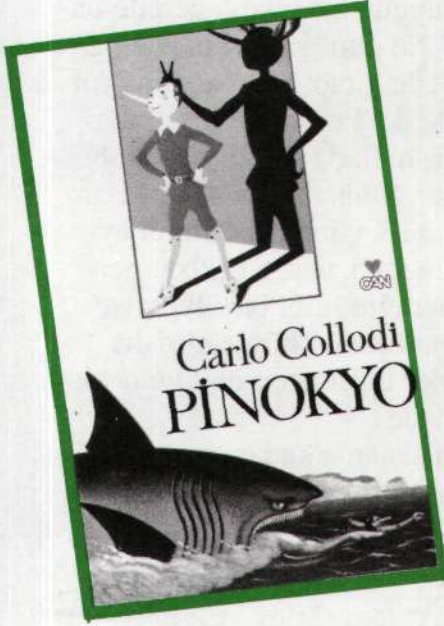
çalıyor, işliklerin billur çanları
çın çın çınılıyormuş. Genç
kızlar parmak uçlarında döne
döne dans ediyor, onlar
döndükçe eteklerinden kır
çiçekleri sokaklara
dökülüyormuş. Ülkenin
porselen meydanları daha önce
hiç böyle bir şenliğe tanık
olmamışlarmış. Sultanın
mutluluğuna diyecek yokmuş
doğrusu...

Sonraki günlerde sultan hep
güleç yüzlü olmuş. İnsanlar
ondan hiç mi hiç
korkmamışlar. Gece cinine
gelince, o bir daha hiç
gelmemiş; ama şarkıları
geceler boyunca sultanın
kulaklarında çınlamış durmuş.
Mavi ormana ne mi olmuş?
Sultan, her gün alacakaranlık-
ta, mavi ormandaki o gölün kı-
yısına gidiyor, yüreğinin sesini
dinliyormuş. İnanmazsanız
gördüğünüz ilk nilüfere sorun.

PİNOKYO

Yazan: Carlo Collodi. Çeviren: Egemen Berköz. Resimler: Carlo Chiostri. Can Yayınlan. 1991. III. hamur kâğıda, karton kapaklı, 224 sayfa, 23.00 TL.

Carlo Collodi (asıl adı Carlo Lorenzini), 1826'da İtalya'nın Floransa kentinde doğdu. İlahiyat Fakültesi'nde eğitim gördükten sonra yazmaya olan merakıyla gazeteciliğe başladı. Çeşitli gazetelerde çalıştıktan sonra 1848'de siyasi mizah dergisi *II Lampione*'yi çıkardı. 1861 yılında İtalyan birliğinin kurulmasından sonra çocuklar için yazmaya başladı. Ve 1890'da ölene kadar da yazmaya devam etti. Collodi'nin çocuklar için yazdığı kitapların bazıları: *I Racconti delle Fate* (Peri Öyküleri, 1875), *Giannettino* (Küçük Gianni, 1876), *Minuzzolo* (Ufaklık, 1878).

29

Pinokyo ilk kez 1881'de italya'nın ilk çocuk gazetesi *Giornale per i bambini*'de yayımlandı. Ve işte o gün bugündür Pinokyo dünyanın her yerinde iki yüzden fazla dile çevrilerek basıldı. Tiyatro ve sinemaya uyarlandı. Pinokyo'nun ünü Walt Disney'in filmi ile perçinlendi.

Collodi'nin ünlü kitabı ilk olarak tam metin olarak Nihal Yeğınobalı tarafından İngilizceden Türkçeye aktarılmıştı (1985). Egemen Berköz tarafından yapılan bu çeviri ise yine tam metin ve İtalyanca aslından. Can Yayınları'nca basılan kitabın resimleri de Pinokyo'yu ilk resimleyen çizerlerden Carlo Chiostri'ye ait.

Pinokyo'yu hemen hepinizin tanıdığınızı sanıyorum. Ama yine de aranızda okumayanlar varsa Pinokyo'yu mutlaka okuyun diyorum. Tahta bir kuklanın etten ve kemikten yapılmış gerçek bir çocuğa dönüşmesinin öyküsünü eminim çok seveceksiniz.

İşte size severek okuyacağınızı umduğumuz Carlo Collodi'nin Pinokyo'sundan kısa bir bölüm.

Güzel okumalar...

Not: Bu kitabı kitapçınızda bulamadıysanız, derginizin içindeki "İndirimli kitap kartı"nı doldurup gerekli ücreti yatırın. Kitabınızı adresinize Kirmızıfare postalsın.

“ Okulun en tembel, en haylaz çocuğuydu Fitol. Ne var ki Pinokyo çok seviyordu onu. Gerçekten de, kahvaltıda çağırmak için önce onun evine gitti, ama bulamadı; bir daha uğradı, yine yoktu. Üçüncü kez uğradığında yolu yine boşuna yürümüş oldu.

Nerede yakalayabilirdi Fitol'i? Orayı ara, burayı ara, sonunda bir köylü evinin kemerli kapısının altında saklanmış olduğunu gördü.

-Ne yapıyorsun burada? diye sordu Pinokyo, yanına yaklaşarak.

- Geceyarısını bekliyorum, yola çıkmak için...

- Nereye gidiyorsun?

- Uzağa, çok uzağa!

- Ben de üçtür evine gidip seni aradım!

- Ne istiyordun benden?

- Büyük olayı bilmiyor musun? Başıma konan talih kuşunu bilmiyor musun?

- Ne talih kuşu?

- Yarın artık kukla olmaktan kurtulup senin gibi, herkes gibi bir çocuk olacağım.

- Hayrını görürsün inşallah!

- Yarın seni de evimde ikinci kahvaltısına bekliyorum!

- Bu gece gidiyorum dedim ya!

- Saat kaçta?

- Geceyarısı.

- Nereye gidiyorsun peki?

- Bir ülkede yaşamaya gidiyorum...

Dünyanın en güzel ülkesi. Ye, iç, yat!

- Adı ne bu ülkenin?

- 'Oyuncaklar Ülkesi' diyorlar. Niçin sen de gelmiyorsun?

- Ben mi? Yoo, olmaz!

- Haksızsın Pinokyo. İnan bana, gelmezsen pişman olursun. Biz çocuklar için daha uygun bir ülkeyi nerede bulabilirsin? Ne okul var orada, ne öğretmen, ne de kitap. Hiç çalışılmıyor o kutlu ülkede. Perşembeleri okula gidilmiyor, haftada da altı perşembe, bir de pazar günü var. Düşün bir, ocak ayının ilk gününden aralık ayının son gününe kadar tatil. İşte gerçekten özlediğim gibi bir ülke. İşte bütün uygar ülkeler böyle olmalı!

- Peki günler nasıl geçiyor 'Oyuncaklar Ülkesi'nde?

- Sabahtan akşama kadar oynayıp eğlenerek. Akşam yatıp uyuyorsun, sonra, ertesi sabah yeniden başlıyorsun oyununa. Ne dersin?

- Bilmem ki! dedi Pinokyo. Sonra: "Benim de severek yaşayacağım bir hayat" der gibi hafifçe başını salladı.

- Neyse, benimle gelmek istiyor musun?

Evet mi, hayır mı?

Karar ver!

.....

- Nasıl gidiyorsun peki? Yalnız mısın, yoksa arkadaşların var mı?

-Yalnız mı? Yüz çocuktan fazlayız.

- Yürüyerek mi gideceksiniz?

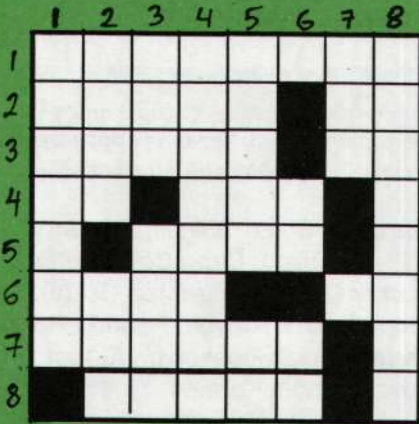

BİR SÖZCÜK BİN SÖZCÜK

Hazırlayan: Aslı Özer

SOLDAN SAĞA

1. Sempé-Gosciny ikilisinin, dilimize de çevrilen kitaplarının sevimli kahramanının adı.
2. Tekerlekli, motorlu ya da motorsuz her türlü kara taşıtı. - Bir nota.
3. **TERSİ**, Bir kimseye kendi adından ayrı olarak sonradan takılan, o kişinin özelliğinden kaynaklanan adı. - Kale sözcüğünün sessiz harfleri.
4. Bir renk. - Kanepe sözcüğünün sessiz harfleri. - Tekil üçüncü kişiyi gösterir.
5. **TERSİ**, Nesnelerden yayılan küçük zerrelere burundaki özel sinirlerde uyandırdığı duygu.
6. Keskin bir şeyle, bir vuruşta vücutta oluşan derin kesik ya da zedelenme. - Kırmızı.
7. **TERSİ**, Afi, gösteriş, afi, çalım.
8. İlgi.

Çözümü gelecek sayıda

BİR ARMAĞANIMIZ VAR!

Bu sayıdaki bulmacayı çözüp, çözümünü bize postalayın. Böylece her ay çekeceğimiz kurayla ücretsiz elimize hangi hakkını kazanın. Çözümünüz elimize hangi ay geçerse, o ayın ve izleyen ayların çekilişlerine katılacak kazanırsanız bir arkadaşınızı KIRMIZIFARE'ye abone yapmış olacaksınız.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Taç yaprakları beyaz, ortası sarı renkli bir kır çiçeği.
2. Sınırimızda bir ülke. - Baston.
3. Bayramlarda ya da çeşitli anma törenlerinde geçit yapılacak caddelere kurulan, yazılar ve çiçeklerle süslenen kemmer. - *Tekir Noktalama İşaretlerini Öğretiyor, Gözü Boynuz ile İzi Yıldız, Anadolu Efsaneleri, Zıpır Bilmeceler* adlı kitapların yazarının soyadı.
4. **TERSİ**, Pabuç.
5. **TERSİ**, O adılının çoğulu. - **TERSİ**, Bir bağlaç.
6. Posta kutusunun kısaltılmışı. - Bir nota.
7. Kalıtımsal olarak belli, ortak fiziksel ve fizyolojik özelliklere sahip insanlar topluluğu.
8. Türk masallarında adı geçen, zeki ve yiğit masal kahramanının adı.

Biz Bize'nin bu sayıdaki konukları Emrah ile Alaz. Bu iki abonemizin ortak yönü birer yayın yapıyor olmaları. Bu yüzden biz onları meslektaşımız olarak kabul ediyoruz.

EMRAH'IN SORU İŞARETİ ? VE ALAZ'IN BAHAR GÜNEŞİ

Emrah İrzık 10 yaşında, îlhami Ahmet Örnekal İlkokulu'na gidiyor. Alper Çetin adlı arkadaşıyla birlikte **Soru İşareti ?** adlı bir dergi çıkarıyor. Dergi iki haftada bir çıkıyor ve fiyatı 500 TL. Haberler, kültür yazılan, karikatürler, fıkralar, deyimler, atasözleri, bulmacalar var. Şu

sıralarda yeni sayıyı çıkarmak için çalışan Emrah ve Alper'i kutluyor, çalışmalarının devamını diliyoruz. **Soru İşareti ?** adlı dergiyi daha iyi tanımak ve bilgi almak isterseniz Emrah İrzık'ın

adres: Şen Sok. Neşe Ap. 10/1
Caddebostan 81080 istanbul

Alaz Pesen ise 9 yaşında ve Turhan - Mediha Tansel İlkokulu'na gidiyor. Mayıs 1991'de **Bahar Güneşi** adlı gazeteyi çıkardı ve tatil hediyesi olarak arkadaşlarına, sevdiklerine dağıttı. **Bahar Güneşi'nde** çeşitli haberler, çevre ve çocuk hakları üzerine yazılar var. Şiirlere ve masallara da gazetesinde yer veren Alaz, ikinci sayının Mayıs ayında çıkacağını söyledi. Alaz'ı candan kutluyor **Bahar Güneşi'nin** yine parlamasını bekliyoruz. Alaz Pesen ile yazışmak isterseniz adresi: Çolak İsmail Sok. 54/6 Suadiye 81070 İstanbul

6. sayıdaki bulmacanın çözümü

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	G	O	C	U	K	K	A	L	B
2	A	D	A	N	A	K		A	R
3	L	U	N	A	P	A	R	K	A
4	I	N	A	B	A	T	E	V	E
5	N	V	L	I	P		V	E	
6	A	R	A	L	I	K	B		D
7	N	U	R	I		K	A		I
8	T	S		C	A	T	E	S	
9	A	Y	A	K	K	A	B	I	C
10	G	A	N	A	K	K	A	L	E

7. sayıdaki bulmacanın çözümü

1	2	3	4	5	6	7	8
1	T	U	R		T	E	L
2	E	Ş	İ	T		M	D
3	U		A		E	G	E
4	S	K	O	R		K	O
5	A	T		A	Ş		N
6	M	A	L	N	A		D
7	E	Z		C	T		O
8	D	A	Y	I	O	G	L

6. ve 7. sayımızdaki bulmacayı çözüp, kurada ücretsiz abone yapma hakkını kazanan abonelerimiz ve onların abonelik armağan ettikleri arkadaşları:

Zeynep Barutçu (Burcu Gölgeli), Erman Çolak (E. Elvan Çolak), Ozan Doğan (Koray Arslan), Kutay Çilingiroğlu (Mert Üstün), Doğan Alkim Öztürk (Duygu Öztürk), Remzi Can Samsun (Deniz Gödekoğlu), Ahmet Tuncer Burak (Sinem Karaca)

Bulmacaları doğru olarak çözen arkadaşlarımızı kutluyor, yeni arkadaşlarımız Elvan, Duygu, Deniz, Sinem, Koray, Burcu ve Mert'e aramıza hoşgeldiniz diyoruz.

Çengizhan Hanlığı * Dernek Bulunara * Alper Samzaralı * Gamze Turan * Zeynep Uskur * İdil Binaroğlu * Kurtuluş Aka * Hazal Çenikli * Nilüfer Dericioglu * İdil Barıştıran * Ayşe Ercümen * Gül Özbek * Sally McCain * Betty Frank * Melis Pocar * Başak Şenkoş * E.Mehmet Kırıl * Çiğdem Kaya * İpek Külahlacı * Canan Kutlu * Murat Ünlüsan * Bilge Ertem * Almıla Akalın * Liza Dildil * Selin Eser * Elif Kayaman * İpek Yeğinsu * Pınar Özcan * Kerem Masaracı * İlber Aydemir * Elif Mahir * Kari Çağatay * Gizem Bilgin * Eren Gzalay * Dilara Ulusoy * Ahmet Tuncer Durak * Emek Yurdakul * A.Yaren Köse * Dicle Siverek * Maral Tırtır * Zeynep Akalın * Damla Gültekin * Şerli Şahbaz * Sera Şahbaz * Maral Şahbaz * Sayat Delice * Dilek Bayrak * Bengü Cıralı * Meral Dülger * Sumru Balıkcıoğlu * Derya Demirağlı * Doğan Alkım Öztürk * Feridun Alp Çınar * Işıl Toksöz * Alaz Pesen * Can Öz * Oğuz Demiralp * Özlem Koşar * Zerrin Cebeci * Aslıhan Aykara * Maral Cingöz * Ceyda Dönmez * Ece Deniztekci * I.Sadık Oğuz * Esin Düzakın Yölsever * Oya Çakıroğlu * Zeynep Can Sungur * Evrim İncesu * Deniz Altunlu * Deniz Erk * Pınar Ürenden * Berna Ekall * Berivan Çelik * Jale Özçelik * Barbaros Dilek * Atakan Mete Akman * Çiğdem Uygur * Gökrem Anıl Gündüz * Esin Erdoğan * Ozanay Çetin * Turan Baran * Cemal Bulunmaz * Doğuş Tokar * Deniz Üstüner * İlgin Aksoy * Selen Eşit * Selin Tiftikçi * Remzi Can Samsun * Kutay Çilingiroğlu * Esin Saraç * Berke Çiçin * Emre Dörter * Ekin Nasuhoğulları * Behiç Şahin * Esra Yalçınal * Elif Tanyeri * Cenk Tan * Can Bora Bayraktar * Çağlar Arslandoğan * Zeynep Barutçu * Günce Anday * Alev Barutçu * Hüseyin Deniz * Olgu Çalıkan * Nebahat Ayar * Sercan Barış Üvey * Can Sağlam * Hamdi İşbilir * Ece Sevgi * Nadide Ekin Alioğlu * Gökhan Kıvradan * Cevat Gökçe Akın * Çiçek Tekneci * Tolga Alioğlu * Elçin Abla Çocuk Yuvası * Zeynep Tarhan * Çiğdem Erdem * Ufuk Apaydın * Nil Büyükkayalar * Ayşe Başak Vural * Can Anıklı * Handan Çal * Reha Ökten * Mehmet Şentürk * Yaşha Buttler * Douglas Wallace * Yasemin Öze Tezel * Sibel Halfon * Özüm Hatipoğlu * Gaye Sarıylan * İlyas Heckman * Güneş Esgün * Ayşegül Kurşun * Murat İstektepe * Aslı Sağlam * İlkin Özdimenli * Banu Çetintaş * Çağlar Çalışlar * Mert Merkit * Cihan Börtük * Özgün Sarısoy * Ekin Danışman * Barış Tanır * Derin Öge * Deniz Kılıç * Deniz Temizel * Erol Sansolo * Destan Harmancı * Aslı Akyüz * Melis Özyarkent * Deniz Atalay * Fatoş Zeybekoğlu * Cem Boneval * Sevgi Kırıl * Demet Şaşmaz * Ceren Sönmez * Yağmur Nuhurat * Aydın Berk Bilgin * Deniz Tanrısever * Suna Su Aksay * Selin Drin * Esin Cephanecigil * Zeynep Çetecioglu * Zeynep Ünal * Deniz Pala * Emre Genç * Maya Beyhan * Mahmut Nedim Karayel * Berk Asal * Reyhan Buluç * Arda Öztürk * Evrim Çınar * Su Değirmenci * Gil Mizrahi * E.Seda Durmuş * Derya Mutlu * Münüre Derbeder * Pınar Alsac * Seda Fidanboş * Sahana Ağar * Esin Ümit İleri * Simge Görücü * Serhan Vardarlı * Jef Benbanaste * Ceren Tunaşat * Pinokyo * Kemal Günay * Emin Karıdıralı * Pınar Santemiz * Çağla Daş * Burcu Bozkuş * İrmak Sırer * Billur Altınordu * Cemile Ant * Simla Sefer * Ayşe Bilgin * Ekin Altepe * Melis Özkan * Ömer Noyan * Aslı Ergun * Filiz Taylan * Can Pınar * Duygu Basmacı * Yalınca Sarpyel * Balca Ergener * Can Okan * Müge Ergun * Ekin Veziroğlu * Tansel Baybara * Zeynep Baylan * Ekin Bodur * Seda Müftügil * Ali Utku Akkoç * Can Çorakçı * Elif Canbey * Güneş Direk * Alican Caner * Ömür Özyiğit * Mehmet Erten * Özgür Arıkan * Şilan Aytas * Tansel Kılıcioğlu * Gülüz Budak * Cazibe Oğuz * Elif Kalaycioğlu * Su Bilge Özdemir * Sedef Duman * Eray Ağar * İlyca Can Depas * Serra Üreten * Başak Sözer * Elçin Poyraz * Ekin Karaevli * Tanıl Ergin * Umut Kılınc * Can Ali Kaya * Pınar Karababa * Neslihan Tokat * Eflân Tınaz * Yasemin Gökçe * Zeynep Özarslan * Aylin Güler * Özcan Kaymaz * Mustafa Şahin * Mehmet Şahin * Fırat Arslan * Ozan Toraman * Kerem Düzgüt * Nur Seda Kuzulugil * Derya Deniztekci * Tarsus Amerikan Lisesi * Begül Bilgin * Celil Yıldırım * Nilgün Özyurt * Unicef * Özlem Mine Laçın * Tuğçe Özgen * Bilge Su Ötenbülbül * Sevim Ak * Y.Kerem Yaman * Senem Çağın * Benan Gökçelik * Onur Arıkan * Selma Tatar * Sümer Sayın * Onur Görür * Araş Kazmaoğlu * Kadir Ören * Hazer Ayvaz * Pınar Ertör * Huban Korman * Mehmet Çekirge * Jale Özdoğru * Ayşe Nur Çubukgil * Deniz Yener * Erbil Yaman * Erdal Bektaş * Bahar Gözkün * Århus Kommunes Biblioteker * Kıvılcım Orhun * Serhan Cengiz * Güneş Yalçın * Sevim Badem Kınalı * Ozan Karalı * Eren İhan * Çağdaş Kaplan * İpek Özerdem * Oytun Pakcan * Gülsüm Maran * Gaye Uysal * Nilay Güven * Harika Kabadayı * Gökçe Tunçman * Uğur Topsakal * Dilara Tung * Tulip Günkut * Aysel Gürmen * Ekin Çilingir * Turhan Karadeniz * Özgür Yılmaz Kılıç * İpek Gençosman * Zeynep Aydiner * Yaprak Gökçe * Örkide Çeker * Ceren Karasu * Bengü Tönük * Aslı Güran * Güniz Tayhan * Bulut Efe Akmenek * Emel Saraç * Ali Güllü Şimşek * Tunca Korkmaz * Berrak Özyaydın * Güçlü Gencer * Mert Sezer * Alper Tunga Deniz * Elif Özduran * Emrah İrzik * Anıl Özden * Dora Kayador * Vehbi Bilimer * Yağmur Efe Eğrikkülah * Yaman Benlioğlu * Oğuz Ocav * Emre Kahyaoglu * Suat Irken * Zübeyde Çalova * Başak Güleç * Bengi Ertem * Armaş Barın * Burcu Türkay * Ayşegül Örs * Cihan Budak * Sedef Hekimgil * Mert Sipahi * Niyal Akmanalp * Sinan Öztürk * Burak Arık * Serkan Öztürk * Hülya Kırılı * Deniz Günerken * Zühre Aksoy * Oytun Buyrukçu * Hande Parlakgün * Can Göknil * Zeynep Yıldırım * Mübeccel Gönen * R.Odovre Kommunebiblioteker * Gellerup BÖrnebibliotek * Frederiksber Kommunes * Deniz Yıldız * Elif Karamana * Kerem Laçiner * R.Cansu Kaykac * Gülçin Alpöge * Elif Alpöge * Ayşegül Tuncer * Hande Koç * Erman Çolak * Gamze Berker * Bensan Sarper Sonal * Zeynep Arman * Alp Balyalı * İrem Çalışkan * Yiğitcan Erkan * Elif Kozacioğlu * Doğan Pelister * Ali Uygur * Erol * Nihan Biber * Öze Kurtlar * Elif Yılmaz * Evrim Doğan * Ozan Bulum * Ali Emre Yılmaz * Zeynep Baransel * Can Altı ndal * Cansu Karağaç * Naz Aydemir * Deniz Özteoman * Bedri Öztören * Ali Sündüz * Ender Çevik * Cemile Gönülal * Arda Bayar * Onur Şamiloğlu * Atakan Koçum * Ceren Aydoğan * Sefa Sofuoğlu * Bill&Ann Edmonds * Arda Elçi * Ayşe Çelik * Şafak Gezer * Burcu Çiğşar * İsmail Cenk Günay * Burcu Saydun * Gizem Bayoğlu * Kutay Ülker * Manolya Doğan * Gamze Göktürk * Ekin Akoğlu * Gökçe Sert * Ömür Özyiğit * Zeynep Tuğba Yapar * Haninige Bibliotek * Özgecan Erbaş * Gökçe Usta * Özlem Durmaz * Burcu Büyükkünal * I.Zeynep Kars * Zeynep Hazal * Ozan Doğan * Gökçe Sipahi * Sanem Denizalp * Mete Özgüz * Unsal Çankaya * Emin Yöney * Özgür Erkorkmaz * Meral Duzla * Merve Öney * Gencay Gedik * Bora Aydıntuğ * Roksan Selçuk * Ayça Özdemir * Müge Çakarlı * S.Taylan Karlı * Setenay Baydemir * Seda Erkan * Sarp Karaer * Koray Ayrenk * Günay Alper * Didar Seda Kanbur * Erman Topçu * Demet Şaşmaz * Deniz Ülker * Orkan Yurdakul * Ceyhan Fırat Yenici * Eytan İpeker * İrem Yılmaz * Pınar Kara * Suphi Yılmaz * Aylin Çelik * Barış Şehri * Uraz Kurt * M.Büyükoçşkun * Yeşim Kadioğlu * Pelin Develi * Utku Yazıcı * Mehmet Gümüşel * Olcay Güner * Selman Öz * Sila Günkannat * Kumru Zeynep Arslan * Berk Tangüner * Melis Arı * Can Uzuner Erkorkmaz * Yunus Kanbay * Nil Su Yürür * Cem Yıldız * Nazlı Özgüven * Mehmet Emrah Konya * Harun İyicil * Alper Yıldırım * Ekin Koksall * Saadet Ceylan * Mehmet Karamancı İlkokulu * Özel Doğu İlkokulu * Gülizan Kızılçec * Canan Şenöz * Ceyda Nurtisch * Bala Dedeoğlu * Cansu Karaarslan * Suphi Yılmaz * Pınar Bahtiyaroğlu * Begüm Turan * Emre Demet Arın * Özgür Atılgan * Cem Yentürk * Çağlar Caner * Şimal Ece Akyazı * Ferhan Yalçın * Cihan Pabuçu * Deniz Kurt * Sinem Yazıcı * Zeynep Pınar Altınışık * Gözde Yumuşak * Işık Ayrancı * Alican Kaya * Tuğçe Baran * Gülşan Küçük * Tansu Çocuk Kulübü * Alper Arıkan * Zeynep Acuner * M. Sinan Bermek * Bülent Kayran * Nevzat Uçar * Leyla Aksoy * Deniz Olgaç * Orhan Karaca * Cemil Sönmez * Çocuk Dostları Derneği * Ege Gider * Deniz Yavaşoğulları * Ela Erteğün * Onur Ekmeççi * Gül Tüysüz * Cahide Yuva * GüneşÖzcan * Gökçe Aksu * Ayşe Erdel * Nécip Müdok * Ahmet Söğütlioğlu * Veysel Akın İğnin * Çağlar Atalay * Erkin Çimpolat * Mehmet Sinan Bermek * Uran Apak * Nur Dinçer * Uğraş Ayrılmaz * Bengisu Karabanlı * Selin Esmer * Zeynep Kuş * Pınar Kartal * Tuğçe Uygun * Güler Arpaçay * Mustafa Gürel * Erkan Binalı * Aslı Karaaslan * Ferhat Nutku * Feryal Usta * Duygu Özmekik * Can Aksüyek * Deniz Özcan * Özgecan Özüoğlu * Gülper Saniye İpek * Alper Raif İpek * Yasemin Ekinci * Mustafa Çelik * Bergen Coşkun * Gözdem Yıldırım * Deniz Ürgün * Zeynep Çulcuoğlu * Sedef Kermen * Aykut Süzen * Sahil Üstündağ * Uğur Uzman * Uğur Güler * Landeshauptstadt München * Hatice Aydoğan * Armağan Kılınc * Burak Yeşilcan * Duygu Öztürk * E.Elvân Çolak * Mert Üstün * Koray Arslan * Sinem Karaca * Deniz Gödekoğlu * Burcu Gölgei * Davranış Bilimleri Enstitüsü * Serap Kartal * Nermin Aydın * Gupse Deniz Oğur * Halit Suicmez * Başak Çınlar * Sila Şen

KIRMIZIFARE'NİN DOSTLARI

Türkiye'nin ilk ÇOCUKLAR İÇİN EDEBİYAT DERGİSİ KIRMIZIFARE, artık iki ayda bir tüm dostlarının kapısını çalıyor. Türkiye'nin en iyi yazarlarının en güzel öyküleri, eşsiz resimlerle KIRMIZIFARE'de. Siz de abone olun, postacınız KIRMIZIFARE'yi özel zarfı içinde size ulaştırsın.

Abonelik ve Bilgi için:

MAVİBULUT YAYINLARI Posta Kutusu 607 Sirkeci 34435 * Tel:252 63 75 Faks:252 63 76

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

ONLAR UÇACAKLAR!

80 Günde Dünya Turu'nu yazan *Jules Verne* henüz hayattayken bile bir dünya turu için gereken süre 54 güne inmişti!

Aradan tam 119 yıl geçti...

Artık yaşam insanların önünde gidiyor. Değil yarın olacakları önceden kestirebilmek, bugüne ayak uydurabilmek bile sorun şimdi...

Bizimkinden çok daha farklı bir dünyaya gözlerini açan çocuklarımız işte bu hızı kavrayacaklar. Kavrayacaklar ve aşacaklar onu. Biz koştuysak, onlar uçacaklar...

Yeter ki kanatlar verelim onlara!.. Dünyaya daha engin bakabilmeleri için, daha özgür düşünebilmeleri, daha başarılı olmaları, yaşamın tadına daha iyi varabilmeleri için *sözü* verelim, *edebiyatı* verelim...

KIRMIZIFARE ARTIK İKİ AYDA BİR ÇIKIYOR

ABONELİK VE BİLGİ İÇİN: MAVİBULUT YAYINLARI * Yeniçarşı Cad.
33/2 Ferah Ap. D.4 80060 Galatasaray, İstanbul * Tel:252 63 75 Faks:252 63 76